Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (třetího senátu)

19. července 2012 *

„Sociální zabezpečení migrujících pracovníků — Nařízení (ES) č. 987/2009 — Článek 44 odst. 2 — Zkoumání nároku na starobní důchod — Zohlednění dob péče o děti získaných v jiném členském státě — Použitelnost — Článek 21 SFEU — Volný pohyb občanů“

Ve věci C-522/10,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná rozhodnutím Sozialgericht Würzburg (Německo) ze dne 29. října 2010, došlým Soudnímu dvoru dne 9. listopadu 2010, v řízení

Doris Reichel-Albert

proti

Deutsche Rentenversicherung Nordbayern,

SOUDNÍ DVŮR (třetí senát),

ve složení K. Lenaerts, předseda senátu, J. Malenovský, R. Silva de Lapuerta, G. Arestis a D. Šváby (zpravodaj), soudci,

generální advokát: N. Jääskinen,

vedoucí soudní kanceláře: A. Impellizzeri, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 12. ledna 2012,

s ohledem na vyjádření předložená:

— za Doris Reichel-Albert J. Schwachem, Rechtsanwalt,

— za Deutsche Rentenversicherung Nordbayern W. Willekem, Direktor,

— za německou vládu T. Henzem a J. Möllerem, jako zmocněnci,

— za rakouskou vládu C. Pesendorfer, jako zmocněnkyní,

— za Evropskou komisi V. Kreuschitzem a M. van Hoofem, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 1. března 2012,

vydává tento

* Jednací jazyk: němčina.

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 44 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009 ze dne 16. září 2009, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení (ES) č. 883/2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení (Úř. věst. L 284, s. 1).

2 Tato žádost byla podána v rámci sporu mezi D. Reichel-Albert a Deutsche Rentenversicherung Nordbayern (dále jen „DRN“) ve věci odmítnutí DRN zohlednit a započíst pro účely stanovení budoucího starobního důchodu D. Reichel-Albert „doby věnované péči o děti“ a „zohledňované doby“, které D. Reichel-Albert získala v Belgii.

Právní rámec

Unijní právní úprava

Nařízení (EHS) č. 1408/71

3 Článek 13 odst. 2 nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 ze dne 14. června 1971 o uplatňování systémů sociálního zabezpečení na zaměstnané osoby a jejich rodiny pohybující se v rámci Společenství (Úř. věst. L 149, s. 2; Zvl. vyd. 05/01, s. 35) stanoví řadu pravidel pro určení právních předpisů použitelných v dané oblasti. Je uvedeno, že se tato pravidla používají s výhradou článků 14 až 17 tohoto nařízení, která obsahují různá zvláštní pravidla.

4 Článek 13 odst. 2 písm. a) tohoto nařízení stanoví:

„pracovník zaměstnaný na území jednoho členského státu podléhá právním předpisům uvedeného státu, i když má bydliště na území jiného členského státu nebo i když podnik nebo zaměstnavatel, který jej zaměstnává, má sídlo nebo místo podnikání na území jiného členského státu.“

5 Článek 13 odst. 2 písm. f) nařízení č. 1408/71, který byl do tohoto nařízení vložen nařízením Rady (EHS) č. 2195/91 ze dne 25. června 1991, kterým se mění nařízení č. 1408/71 a nařízení (EHS) č. 574/72, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení č. 1408/71 (Úř. věst. L 206, s. 2), s účinností od 29. července 1991 stanoví:

„osoba, která již nadále nepodléhá právním předpisům členského státu, aniž by se na ni začaly vztahovat právní předpisy jiného členského státu v souladu s pravidly stanovenými ve výše uvedených písmenech nebo v souladu s jednou z výjimek nebo zvláštních pravidel stanovených v článcích 14 až 17, podléhá právním předpisům členského státu, na jehož území má bydliště, v souladu pouze s ustanoveními uvedených právních předpisů.“

Nařízení (ES) č. 883/2004

6 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 ze dne 29. dubna 2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení (Úř. věst. L 166, s. 1; Zvl. vyd. 05/05, s. 72), které vstoupilo v platnost dne 20. května 2004, má za cíl koordinovat vnitrostátní systémy sociálního zabezpečení. Podle jeho článku 91 se použije ode dne vstupu prováděcího nařízení, tedy nařízení č. 987/2009, v platnost, a sice ode dne 1. května 2010, a nahrazuje předchozí znění a současně jej aktualizuje a zjednodušuje.

7 Článek 87 nařízení č. 883/2004, který stanoví „Přechodná ustanovení“, uvádí:

„1. Toto nařízení nezakládá žádný nárok za dobu přede dnem použitelnosti tohoto nařízení.

2. Pro stanovení nároků získaných podle tohoto nařízení se berou v úvahu doby pojištění a případné doby zaměstnání, samostatné výdělečné činnosti nebo bydlení získané podle právních předpisů členského státu přede dnem použitelnosti tohoto nařízení v dotyčném členském státě.

3. S výhradou odstavce 1 je nárok získán podle tohoto nařízení, i když se vztahuje na situaci, která nastala přede dnem jeho použitelnosti v dotyčném členském státě.

[…]“

Nařízení č. 987/2009

8 Nařízení č. 987/2009 stanoví prováděcí pravidla k základnímu nařízení č. 883/2004, v souladu s jeho článkem 89.

9 Článek 44 nařízení č. 987/2009, nadepsaný „Zohlednění dob péče o dítě“, stanoví:

„1. Pro účely tohoto článku se ‚dobou péče o dítě‘ rozumí každá doba, která se započítává podle právních předpisů členského státu v oblasti důchodů nebo která zakládá nárok na doplatek k důchodu výslovně z toho důvodu, že daná osoba pečovala o dítě, bez ohledu na způsob výpočtu těchto dob pojištění a bez ohledu na to, zda tyto doby vzniknou během péče o dítě nebo jsou přiznány zpětně.

2. Pokud se podle práva členského státu, který je příslušný podle hlavy II základního nařízení, k době péče o dítě nepřihlíží, instituce členského státu, jehož právní předpisy podle hlavy II základního nařízení se na dotyčnou osobu vztahovaly z důvodu výkonu činnosti formou zaměstnání nebo samostatné výdělečné činnosti ke dni, kdy podle těchto právních předpisů doba péče o dítě začala být u dotyčného dítěte brána v úvahu, zůstává nadále odpovědná za zohlednění této doby jako doby péče o dítě podle jeho právních předpisů, jako by taková péče o dítě probíhala na jeho vlastním území.

[…]“

10 Článek 93 tohoto nařízení, nadepsaný „Přechodná ustanovení“, zní takto:

„Článek 87 základního nařízení se použije v situacích, na něž se vztahuje prováděcí nařízení.“

Německá právní úprava

11 Německá právní úprava stanoví dva mechanismy zohlednění doby péče o dítě v rámci zákonného systému starobních důchodů. První má formu zohlednění dob věnovaných péči o dítě („Kindererziehungszeiten“) jako povinných dob placení příspěvků do zákonného systému důchodového pojištění, takže tyto doby mohou být započteny pro výpočet nezbytné čekací doby pro vznik nároku na starobní důchod. Druhý má formu dob, které je třeba zohlednit („Berücksichtigungszeiten“), které nezakládají žádný nárok na důchod, ale jsou zahrnuty do výpočtu některých čekacích dob, zachovávají ochranu poskytovanou osobám s omezenou schopností hradit náklady na své potřeby a mají pozitivní vliv na hodnotu přiřazenou náhradním dobám pojištění.

12 Ustanovení § 56 knihy VI zákoníku sociálního zabezpečení (Sozialgesetzbuch, dále jen „SGB VI“), nadepsaného „Doby péče o dítě“, stanoví:

„1) Doby péče o dítě jsou doby věnované péči o dítě v prvních třech letech jeho života. Rodiči (§ 56 odst. 1 první věta bod 3 a odst. 3 body 2 a 3 knihy I) se doba péče o dítě započte, pokud

1. je doba péče o dítě tomuto rodiči přičitatelná,

2. k péči došlo na území Spolkové republiky Německo nebo je takové péči rovnocenná a

3. rodič není ze započtení vyloučen.

[…]

3) K péči došlo na území Spolkové republiky Německo, pokud zde rodič zajišťující tuto péči obvykle s dítětem pobýval. Péči na území Spolkové republiky Německo je rovnocenné, pokud rodič, který tuto péči zajišťoval, obvykle pobýval s dítětem v zahraničí a během péče nebo bezprostředně před narozením dítěte získal na základě tam vykonávaného zaměstnání nebo samostatné výdělečné činnosti doby povinného placení pojistného. V případě společného bydliště manželů nebo partnerů v zahraničí platí totéž, pokud manžel nebo partner rodiče zajišťujícího péči získal takové doby povinného pojistného nebo je nezískal pouze proto, že patřil k osobám uvedeným v § 5 odst. 1 a 4, nebo proto, že byl osvobozen od povinnosti platit pojistné.

[…]“

13 Ustanovení §57 SGB VI, nadepsaného „Zohledňované doby“, zní takto:

„Doba věnovaná péči o dítě do jeho desátého ukončeného roku života je pro jednoho z rodičů zohledněnou dobou, pokud jsou podmínky pro započtení doby péče o dítě také splněny v průběhu této doby. […]“

14 Pro děti narozené před 1. lednem 1992 snižuje § 249 SGB VI doby placení příspěvků z titulu péče o dítě ze tří let na dvanáct měsíců.

Spor v původním řízení a předběžné otázky

15 Doris Reichel-Albert, německá státní příslušnice, byla zaměstnána v Německu a žila tam až do 30. června 1980. Poté pobírala podporu v nezaměstnanosti vyplácenou tímto členským státem, jejíž vyplácení skončilo dne 10. října 1980.

16 Od 1. července 1980 do 30. června 1986 bydlela v Belgii s manželem, který tam byl zaměstnán. Pár měl dvě děti, narozené v Belgii dne 25. května 1981 a 29. října 1984.

17 Od 1. ledna 1984 dobrovolně přispívala do zákonného systému důchodového pojištění v Německu.

18 Dne 1. července 1986 byla D. Reichel-Albert, její manžel a jejich děti oficiálně přihlášeni jako osoby s bydlištěm v Německu.

19 Rozhodnutími ze dne 12. srpna 2008 a 28. října 2008 DRN zamítl žádost D. Reichel-Albert o zohlednění a započtení dob věnovaných péči o dítě a „zohledněných dob“ získaných za jejího pobytu v Belgii z důvodu, že během této doby k péči o dítě došlo v zahraničí. Jako doby zohledněné z titulu péče o dítě byly započteny pouze doby od 1. července 1986, dne, ke kterému měla dotyčná rodina opět oficiálně trvalé bydliště v Německu. Dne 1. prosince 2008 D. Reichel-Albert podala stížnost, kterou DRN zamítl rozhodnutím ze dne 29. ledna 2009.

20 Rozhodnutí DRN uvádějí, že po dobu jejího pobytu v Belgii nebyla zachována požadovaná vazba s pracovním životem v Německu, a to ani prostřednictvím zaměstnaneckého vztahu D. Reichel-Albert ani prostřednictvím jejího manžela, neboť mezi ukončením zaměstnání D. Reichel-Albert, včetně doby podpory v nezaměstnanosti, a začátkem doby péče o dítě uplynul více než celý měsíc.

21 Návrhem ze dne 13. února 2009 podala D. Reichel-Albert k Sozialgericht Würzburg žalobu na neplatnost rozhodnutí ze dne 29. ledna 2009, kterou se domáhala toho, aby byla DRN uložena povinnost zohlednit doby od 25. května 1981 do 30. června 1986 u prvního z jejích dětí a od 29. října 1984 do 30. června 1986 u druhého dítě. Na podporu své žaloby uvedla rozsudky ze dne 23. listopadu 2000, Elsen (C-135/99, Recueil, s. I-10409), jakož i ze dne 7. února 2002, Kauer (C-28/00, Recueil, s. I-1343), a tvrdila, že se v rozhodné době nikdy zcela neodstěhovala z Německa do Belgie.

22 Sozialgericht Würzburg měl za to, že výklad § 56 odst. 3 SGB VI ve spojení s čl. 44 odst. 2 nařízení č. 987/2009 neumožňuje v případě D. Reichel-Albert započíst sporné doby péče o děti ani v Německu ani v Belgii, jelikož nevykonávala žádnou činnost – v zaměstnaneckém poměru ani jako osoba samostatně výdělečně činná – v okamžiku, kdy uvedené doby začaly plynout, a že dotyčná byla takto znevýhodněna z důvodu výkonu práva, které vyvozuje z článku 21 SFEU svobodně se pohybovat a pobývat na území Evropské unie.

23 Za těchto podmínek se Sozialgericht Würzburg rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Je třeba čl. 44 odst. 2 [nařízení č. 987/2009] vykládat v tom smyslu, že brání právním předpisům členského státu, podle nichž je třeba doby péče o dítě v jiném členském státě Evropské unie uznat jako doby péče o dítě v tuzemsku pouze v případě, že rodič zajišťující péči měl s dítětem obvyklé bydliště v zahraničí a v průběhu péče o dítě nebo bezprostředně před narozením dítěte získal z důvodu zaměstnání nebo samostatné výdělečné činnosti vykonávané v zahraničí doby povinného přispívání, nebo v případě společného pobytu manželů nebo partnerů v zahraničí, pokud takové doby povinného přispívání získal manžel či manželka nebo partner nebo partnerka rodiče, který zajišťoval péči o dítě, nebo je nezískal pouze proto, že náležel k osobám uvedeným v § 5 odst. 1 a 4 SGB VI [kniha VI Sozialgesetzbuch] nebo byl podle § 6 SGB VI od povinného pojištění osvobozen (§ 56 odst. 3 druhá a třetí věta, § 57 a § 249 SGB VI)?

2) Je třeba čl. 44 odst. 2 [nařízení č. 987/2009] vykládat nad rámec jeho znění v tom smyslu, že ve výjimečném případě musí dojít k zohlednění dob péče o dítě i při neexistenci zaměstnání nebo samostatné výdělečné činnosti, pokud by jinak nebyla taková doba započtena podle příslušných právních předpisů ani v příslušném členském státě ani v jiném členském státě, ve kterém měla dotyčná osoba během péče o děti obvyklé bydliště?“

K předběžným otázkám

Úvodní poznámky k použitelnosti článku 44 nařízení č. 987/2009 ratione temporis

24 S ohledem na chronologii skutkových okolností věci v původním řízení, jak vyplývají z bodů 15 až 21 tohoto rozsudku, jakož i na datum vstupu nařízení č. 987/2009 v platnost, je třeba nejprve ověřit, zda je článek 44 uvedeného nařízení, o jehož výklad předkládající soud žádá, skutečně použitelný *ratione temporis* na skutkové okolnosti věci v původním řízení.

25 V tomto ohledu je ustálenou judikaturou, že zásada právní jistoty obecně brání tomu, aby počátek časové působnosti unijního aktu byl stanoven na den předcházející dni jeho vyhlášení, kromě výjimečných případů, pokud to vyžaduje obecný zájem, je náležitě respektováno legitimní očekávání dotčených osob a ze znění, účelu nebo struktury dotyčných pravidel jasně vyplývá, že jim musí být takový účinek přičítán (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 19. března 2009, Mitsui & Co. Deutschland, C-256/07, Sb. rozh. s. I-1951, bod 32 a citovaná judikatura).

26 Článkem 97 nařízení č. 987/2009 stanovil unijní zákonodárce vstup tohoto nařízení v platnost na 1. května 2010, přičemž žádný bod odůvodnění ani jiné ustanovení tohoto nařízení nemohly být chápány tak, že stanoví počátek časové působnosti článku 44 tohoto nařízení na den předcházející dni vyhlášení tohoto aktu. Naopak z čl. 87 odst. 1 nařízení č. 883/2004, který se v souladu s článkem 93 tohoto nařízení použije na situace upravené nařízením č 987/2009, vyplývá, že uvedený článek neposkytuje žádný nárok pro období předcházející dni jeho použitelnosti, a sice 1. květnu 2010.

27 Podobně jako to učinil generální advokát v bodě 40 svého stanoviska, je třeba uvést, že když DNR přijal rozhodnutí napadená ve věci v původním řízení, kterými D. Reichel-Albert odmítl zohlednit sporné doby péče o dítě, nebylo nařízení č. 987/2009 ještě použitelné.

28 V důsledku toho není článek 44 nařízení č. 987/2009 použitelný *ratione temporis* na skutkové okolnosti věci v původním řízení.

29 Za těchto okolností se na skutkové okolnosti věci v původním řízení musí použít v zásadě unijní pravidla v oblasti koordinace vnitrostátních systémů sociálního zabezpečení, která vyplývají z nařízení č. 1408/71, vykládaná s ohledem na příslušná ustanovení Smlouvy o FEU a zejména ustanovení, která se týkají volného pohybu osob, jež předkládající soud uvádí ve svém rozhodnutí.

30 Avšak vzhledem k tomu, že nařízení č. 1408/71 nestanoví žádné zvláštní pravidlo použitelné na započítání dob věnovaných péči o dítě vykonaných v jiném členském státě v rámci důchodového pojištění, je třeba otázky položené předkládajícím soudem chápat v tom smyslu, že v zásadě směřují k určení, zda v takové situaci, jako je situace dotčená v původním řízení, musí být článek 21 SFEU vykládán v tom smyslu, že příslušnému orgánu prvního členského státu ukládá povinnost zohlednit pro účely přiznání starobního důchodu doby věnované péči o dítě získané v druhém členském státě, jako by tyto doby byly získány na jeho vnitrostátním území osobou, která v okamžiku narození svých dětí přestala v tomto prvním členském státě pracovat a dočasně si zřídila bydliště na území druhého členského státu, aniž tam však byla zaměstnaná nebo vykonávala samostatnou výdělečnou činnost.

Ke dvěma otázkám

31 Nejprve je třeba určit, podle právních předpisů kterého ze dvou dotčených členských států je třeba definovat nebo uznat doby věnované žalobkyní v původním řízení péči o její děti v Belgii v letech 1981 až 1986 jako doby rovnocenné dobám pojištění ve vlastním slova smyslu a poté v případě, že budou určeny německé právní předpisy, posoudit, zda způsoby zohlednění dob péče o dítě stanovené těmito právními předpisy jsou v souladu s článkem 21 SFEU.

32 Pokud jde o použitelné právní předpisy, jak správně uvedla na jednání německá vláda, nárok na zohlednění dob péče o dítě se může zakládat pouze na právních předpisech členského státu, jehož právu dotyčná osoba podléhala v době narození dítěte.

33 Ve věci v původním řízení ze spisu vyplývá, že D. Reichel-Albert až do 30. června 1980 bydlela, pracovala a odváděla příspěvky do systému důchodového pojištění v Německu, poté přesunula své bydliště do Belgie, kde nadále pobírala podporu v nezaměstnanosti až do 30. října 1980 a kde se jí narodily dvě děti, a následně se dne 1. července 1986 opět oficiálně usadila se svou rodinou v Německu, kde znovu začala vykonávat stálou výdělečnou činnost.

34 Za těchto podmínek, i kdyby bylo třeba zohlednit existenci čl. 13 odst. 2 písm. f) vloženého do nařízení č. 1408/71 nařízením č. 2195/91, to znamená po ukončení dob věnovaných paní D. Reichel-Albert péči o její děti v Belgii, toto ustanovení by přesto nebylo relevantní za okolností věci v původním řízení, pokud se jedná o zohlednění dob péče o dítě v rámci důchodového pojištění (v tomto smyslu viz výše uvedený rozsudek Kauer, bod 31).

35 Jestliže osoba jako D. Reichel-Albert výlučně pracovala a platila příspěvky v jednom a též členském státě, a to jak před, tak po dočasném přesunu svého bydliště z čistě rodinných důvodů do jiného členského státu, kde nikdy nepracovala ani neplatila příspěvky, je třeba připustit existenci dostatečné spojitosti mezi těmito dobami péče o dítě a dobami pojištění získanými na základě výkonu výdělečné činnosti v prvním posuzovaném členském státě (v tomto smyslu viz výše uvedené rozsudky Elsen, body 25 až 28, a Kauer, bod 32). Právě z důvodu získání posledně zmíněných dob pojištění D. Reichel-Albert požádala DRN, aby zohlednil doby věnované péči o její děti během přerušení její profesní kariéry.

36 V důsledku toho je třeba mít za to, že se německé právní předpisy použijí v takové situaci, jako je situace D. Reichel-Albert, a že pokud jde o zohlednění a započtení dob péče dotyčné o dítě v rámci důchodového pojištění, není možné mít za to, že D. Reichel-Albert spadala v průběhu dotčených dob pod členský stát svého pobytu (v tomto smyslu viz výše uvedený rozsudek Elsen, bod 28).

37 Pokud jde o způsoby zohlednění dob péče o dítě, je třeba posoudit, zda jsou s článkem 21 SFEU slučitelná taková vnitrostátní ustanovení, jaká jsou obsažena v § 56 a § 57 SGB VI, na základě kterých nejsou pro účely přiznání starobního důchodu zohledněny příslušným orgánem členského státu doby péče o dítě získané mimo území tohoto členského státu, na rozdíl od těch, které byly získány na vnitrostátním území, s výjimkou zejména případu, kdy rodič, který tuto péči zajišťoval, obvykle pobýval s dítětem v zahraničí a během péče nebo bezprostředně před narozením dítěte získal na základě tam vykonávané závislé či samostatné výdělečné činnosti doby povinného placení pojistného.

38 V tomto ohledu je třeba připomenout, že i když si členské státy ponechávají pravomoc organizovat své systémy sociálního zabezpečení, musí nicméně při výkonu této pravomoci dodržovat unijní právo, a zejména ustanovení Smlouvy týkající se volného pohybu občanů zaručeného článkem 21 SFEU (v tomto smyslu viz výše uvedený rozsudek Elsen, bod 33, a rozsudek ze dne 1. dubna 2008, Vláda Francouzského společenství a Valonská vláda, C-212/06, Sb. rozh. s. I-1683, bod 43).

39 Konkrétně měl Soudní dvůr v bodě 34 výše uvedeného rozsudku Elsen již příležitost ohledně dřívějšího znění ustanovení dotčených v původním řízení konstatovat, že taková ustanovení znevýhodňují státní příslušníky Unie, kteří vykonali své právo volně se pohybovat a pobývat v členských státech, zaručené článkem 21 SFEU.

40 V takové situaci, jako je situace D. Reichel-Albert, vedou dotyčná ustanovení k tomu, že osoba, která se stará o děti – pokud na základě závislé nebo samostatné výdělečné činnosti nezískala během péče o dítě nebo bezprostředně před jeho narozením doby povinného placení pojistného – je pro účely stanovení výše důchodu zbavena práva na zohlednění dob péče o dítě z pouhého důvodu, že přechodně bydlela v jiném členském státě, i když v tomto druhém členském státě nevykonávala žádnou závislou nebo samostatnou výdělečnou činnost.

41 Tímto se na takovou osobu použije v členském státě, jehož je státním příslušníkem, méně příznivé zacházení, než jakého by požívala, kdyby nevyužila možností poskytnutých Smlouvou v oblasti volného pohybu (viz rozsudek ze dne 21. července 2011, Stewart, C-503/09, Sb. rozh. s. I-6497, bod 83 a citovaná judikatura).

42 Vnitrostátní právní úprava znevýhodňující některé vlastní státní příslušníky na základě pouhé skutečnosti, že využili svobody volně se pohybovat a pobývat v jiném členském státě, tak způsobuje nerovné zacházení, které je v rozporu se zásadami, na kterých spočívá status občana Unie, a sice se zárukou téhož právního zacházení při výkonu jeho svobody pohybu (rozsudek ze dne 9. listopadu 2006, Turpeinen, C-520/04, Sb. rozh. s. I-10685, bod 22).

43 Navíc dotčený členský stát neprokázal, a dokonce ani netvrdil, že takové právní předpisy, jako jsou předpisy dotčené v původním řízení, mohou být odůvodněny objektivními hledisky a přiměřené cíli legitimně sledovanému vnitrostátním právem (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 12. května 2011, Runevič-Vardyn a Wardyn, C-391/09, Sb. rozh. s. I-3787, bod 83 a citovaná judikatura).

44 Tudíž je třeba mít za to, že v kontextu, o jaký se jedná v původním řízení, je vyloučení zohlednění dob péče o dítě vykonaných mimo vnitrostátní území, jak stanoví § 56 a § 57 SGB VI, v rozporu s článkem 21 SFEU.

45 Za těchto podmínek a s ohledem na výše uvedené důvody je třeba odpovědět na položené otázky tak, že v takové situaci, jako je situace dotčená v původním řízení, musí být článek 21 SFEU vykládán v tom smyslu, že příslušnému orgánu prvního členského státu ukládá povinnost zohlednit pro účely přiznání starobního důchodu doby věnované péči o dítě získané v druhém členském státě, jako by tyto doby byly získány na jeho vnitrostátním území osobou, která vykonávala výdělečnou činnost pouze v tomto prvním členském státě a která v okamžiku narození svých dětí přestala dočasně pracovat a zřídila si z čistě rodinných důvodů bydliště na území druhého členského státu.

K nákladům řízení

46 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (třetí senát) rozhodl takto:

V takové situaci, jako je situace dotčená v původním řízení, musí být článek 21 SFEU vykládán v tom smyslu, že příslušnému orgánu prvního členského státu ukládá povinnost zohlednit pro účely přiznání starobního důchodu doby věnované péči o dítě získané v druhém členském státě, jako by tyto doby byly získány na jeho vnitrostátním území osobou, která vykonávala výdělečnou činnost pouze v tomto prvním členském státě a která v okamžiku narození svých dětí přestala dočasně pracovat a zřídila si z čistě rodinných důvodů bydliště na území druhého členského státu.

Podpisy.